

#10 BYŤ DOKONALÝM KVÁDROM

Program METANOIA, 13. časť, úvaha na triworkshop po 21. lekcii

www.inky.sk

verzia 16. 10. 2019

... alebo o tom, že svoj nebeský domov si stavíme tu, na zemi.

BOŽIE SLOVO:

(2 Tim 3,14-17)

Čítanie z Druhého listu sv. apoštola Petra Timotejovi: *Ale ty vytrvaj v tom, čo si sa naučil a čo ti je zverené. Ved' vieš, od koho si sa to naučil.* ¹⁵ *Od útleho detstva poznáš Sväté písma, ktoré ti môžu dať poučenie na spásu skrze vieru, ktorá je v Kristovi Ježišovi.* ¹⁶ *Celé Písmo je Bohom vnuknuté a užitočné na poučanie, na usvedčovanie, na nápravu a na výchovu v spravodlivosti,* ¹⁷ *aby bol Boží človek dokonalý a pripravený na každé dobré dielo.* Počuli sme Božie slovo!

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 557, 488, 498)

„Antická filozofia bola toho názoru, že čokoľvek dokonalé musí byť pravdivé, dobré a krásne zároveň. Dokonalosť, to je pravda, dobro a krásna súčasne“ (Roman Joch, politik, publicista a komentátor). Uvádza nás to do posledného z troch veľkých cieľov, ktoré sme si ako kresťania osvojili.

Boh je Stvoriteľ a Otec všetkých a všetkého. Ako Jeho synovia a dcéry sa usilujeme najlepšie ako len dokážeme a môžeme byť otcami na podobu Otca a spolustvoriteľmi svojho Stvoriteľa.

Boh je spoločenstvom, dokonalou jednotou Trojice, kde láska troch Osôb je tak veľká, že spolu sú len jedným Bohom. Po vzore Trojice aj my zo seba budujeme Boží Dom, Božiu Archu, Božiu Cirkev, ktorá je *jednotou Otca a Syna a Duchu Svätého zhromaždený ľud*, aby sme sa po vzore Boha, v sile Duchu, v slobode, ku ktorej nás oslobodil Kristus, naučili spoločne medzi sebou tvoriť rovnakú jednotu jediného Tela - Cirkvi, podľa príkazu Krista „*aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás jedno*“ (Jn 17,21).

Ostáva ešte posledná vlastnosť Boha, ktorej sa od Boha musíme naučiť: dokonalosť. Alebo slovami moderných psychológov a sociológov: „*dokázat' so svojimi schopnosťami to najlepšie, čo mi okolitý svet dovolí*“ (Kurt Goldstein) – o Božej milosti ani nehovoriac! Priemernosť je Bohu a Božiemu kráľovstvu úplne a dokonale cudzia – nakoniec, ako by sme mohli byť zbožštení a teda byť ako Boh a pritom byť stále priemerní? To nejde! Boh nie je priemerný! Ako hovorí Kristus cez Jána apoštola farnosti v Laodiceji: „*že si vlažný, ani horúci, ani studený, už-úž ťa vyplúvam z úst*“ (Zjv 3,16)!

Ale aj keby to možné bolo, aj keby na spásu a zbožštenie stačila priemernosť – aj tak by nestačila. Nie nám. Nie tvárou v tvár Kristovi! Kvôli nám „*zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľudom; a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka. Uponížil sa, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži*“ (Flp 2,7n). Prežil a pretrpel všetko moje zlo, každý môj hriech, každú moju bolesť, každé utrpenie, ako hovorí Youcat – príprava na birmovku: „*Musel si vytrpieť všetku nenávisť, všetku zlobu, všetok hriech, všetky zločiny a všetku nelásku, ktorá kedy zahalila Zem. Musel si vytrpieť mňa i teba.*“ Stal sa vo všetkom úplne mnou len preto, aby som sa ja mohol stať vo všetkom úplne Ním!

Zoči-voči takejto láske, zoči-voči takejto cene, ktorú Boh ako človek v Kristovi zaplatil za mňa a za celú Božiu stavbu, ktorú spolu s ostatnými kresťanmi budujem – ako by som sa zoči-voči tomuto všetkému mohol uspokojiť *s priemernosťou*? Ako by som mohol zoči-voči tomu nevynaložiť všetky svoje sily, všetky svoje schopnosti, všetky svoje zdroje a všetku svoju vynaliezavosť na to, aby som, aspoň čo sa mňa týka, bol tým najlepším, najkrajším, najskvelejším a najvýstavným kvádro, kameňom v Božej stavbe? Nie kvôli sebe, nie na obdiv iných, ale na slávu a radosť Boha, môjho Otca a Vykupiteľa?

Nie je veľa toho, čo môžem pre svojho Boha z vďaky urobiť – ale toto môžem:

- *Potešiť Ho*, byť mu na radosť, aby kedykoľvek na mňa pozrie, mohol na mne s radosťou vidieť ovocie svojej obety i ovocie svojej milosti, ovocie Duchu.
- *Osláviť Ho*, pred tvárou celého sveta, byť *výstavnou skriňou* Božej milosti, aby tak celý svet na mne videl, čo dokáže Božia láska s hriešnikom, ako som ja!
- *Napomôcť Jeho Dielu* – Božej stavbe – najlepšie a najviac, ako len dokážem!

To odo mňa vyžaduje byť vskutku po všetkých stránkach „dokonalý ako Otec“ – nie v zmysle, že by som sa svojou dokonalosťou vyrovnal Dokonalosti Boha, ale v zmysle, že ako On, tak aj ja sme v rámci svojich možností najlepší a najdokonalejší možní – alebo sa tomu usilujem aspoň čo najviac a zo všetkých síl priblížiť. A to celou svojou bytosťou: svojím duchom, svojou dušou – citmi a rozumom – i svojím telom, podľa slov Písma: „*aby sa zachoval váš duch neporušený a duša i telo bez úhony, keď pride náš Pán Ježiš Kristus*“ (1 Sol 5,23).

Táto požiadavka dokonalosti však ani náhodou nie je bremenom. Nie je to niečo, čo sme z lásky k Bohu ochotní pretrpieť. Je to odmena. Dokonalosť je jedna z ingrediencií Nebeskej Blaženosti – a preto nás, celú Cirkev, k tejto blaženej dokonalosti Kristus volá, vedie aj uschopňuje, ako aj Písmo svedčí, že Cirkev „*posvätil očistným kúpeľom vody a slovom,* ²⁷ *aby si sám pripravil Cirkev slávnú, na ktorej niet škvrny ani vrásky, ani ničoho podobného, ale aby bola svätá a nepoškrvená*“ (Ef 5,26-27), aby sme v nej každý boli „*dokonalí a celkom zaujatí Božou vôľou*“ (Kol 4,12). Pociť, že v niečom sme naozaj skvelí, perfektní, bezchybní, krásni a dokonalí – skúsme si to predstaviť! Nie je to vari jeden z najlepších a najskvelejších pocitov, aké sme kedy mali a zažili?

UVAŽOVANIE:

Priemernosť, odmietanie rásť v dokonalosti – oddeľuje nás to od Krista, pretože tým zrádzame jeho príkaz byť dokonalí, ako je dokonalý Boh (Mt 5,48). Oddeľuje nás to od Krista aj preto, že to v nás zabíja lásku k Nemu: Kristus je nám tak ukradnutý a ľahostajný, že mu, doslova a do písma, hádžeme len smeti a odpadky. V ostatných veciach, na ktorých nám záleží, sa radi zlepšujeme: vo varení, v rybarčení, v záhradníčení, v športe, alebo aj v zručnostiach pre biznis a zamestnanie. Ale Kristus? Načo by sme sa zlepšovali v čnosti? V umení apoštolátu? V živote komunity? Ježišovi predsa stačia smeti a odpadky, to posledné, čo mu – ako nejakému trpenému žobrákovi – padá z nášho stola... Ved' On je *len Boh*, tak čo? On sa zľutuje. On nám to prepáči a odpustí. Je to nakoniec Jeho „psia povinnosť“, nie? Je predsa milosrdný, tak čo? Aj keď tak ústami nehovoríme – nehovorí takto za nás a o nás naše skutky? Boh nám už dávno odpustil – ale môžeme s takýmto postojom do Neba, Kráľovstva lásky, ktorá za milovaného aj život dáva?

Oberáme sa tým ale aj o pozemskú radosť z dokonalosti a z rastu k dokonalosti. John Ortberg píše: „*Len málo vecí nás fascinuje viac ako rast. Sme stvorení pre to, aby sme rástli a páči sa nám, keď sme svedkami rastu.*“ Ak nerastíme, upadáme. Výsledkom je smútok, depresia, pocit márnosti, únavy, ... – ktoré potom zaháňame televíziou, internetom, jedlom, vínom, ... a pre ne zase nemáme čas na Boha, na rast... a celé sa to opakuje.

ÚLOHA:

Pozhovárajte sa o tom!

Pozrite sa na seba, na svoj život z tohto hľadiska. Som ja na ceste dokonalosti? Moja rodina? Moje spoločenstvo? Moja farnosť?

Aké miesto a dôležitosť prikladám úsiliu o svätosť a dokonalosť v mojom živote? Kvôli sebe? Z lásky ku Kristovi? O čom svedčia moje skutky?

Aké konkrétne veci a nároky na nás táto skutočnosť kladie? Čo by sme mali začať konať, žiť?

Ako nás k tomu predchádzajúce postoje oslobodzujú a uschopňujú? Čo konkrétne ideme urobiť? Ako jednotlivec? Rodina? Stretko?